



Ο ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ (Ματθ. 14, 14-22)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλιπιάδα, στις 28/7/1991)

1. Χωρίς πίστη, καταποντισμός και απώλεια

Η περικοπή του Ευαγγελίου που ακούσαμε, είναι μια εικόνα της ζωής μας στον κόσμο. Μας λέγει ότι οι άγιοι απόστολοι ταξίδευαν με ένα караβάκι στη θάλασσα της Γενησαρέτ. Ταξίδευαν μοναχοί τους. Χωρίς τον Χριστό. Ξαφνικά σηκώθηκε μία φοβερή θύελλα. Και το караβάκι τους ήταν έτοιμο να πνιγεί. Οι απόστολοι τρόμαξαν, δεν ήξεραν τι να κάνουν, έβλεπαν τη ζωή τους να χάνεται. Ενώ είχαν απελπιστεί, βλέπουν ξαφνικά τον Χριστό να περιπατεί επί της θαλάσσης. Και έβαλαν τις φωνές, γιατί νόμισαν ότι είναι μια ακόμη απειλή. Ένα φάντασμα. Κάτι το δαιμονικό.

Αλλά ο απόστολος Πέτρος τον κατάλαβε. Και του είπε:

-Κύριε, όπως περπατείς συ πάνω στο νερό και δεν φοβάσαι, ούτε κύματα, ούτε φουρτούνες, ούτε τίποτε, διάταξε και εμένα που πιστεύω στο όνομά σου, να κάνω το ίδιο πράγμα. Αν είσαι συ, πες μου να ρθω σε σένα. Και ο Κύριος του απάντησε με μια απλή λέξη:

-Ελθέ. Έλα.

Κατέβηκε ο Πέτρος από το πλοίο και περπάτησε πάνω στα ύδατα. Για να μας δείξει, ότι όπου θέλει ο Χριστός, ο παντοδύναμος Κύριος του σύμπαντος, γης, ουρανού, θαλάσσης, αέρος και υδάτων, τα πάντα υποτάσσονται στο πανσθενές θέλημά του. Και τα αδύνατα κατά τους φυσικούς νόμους, γίνονται μία εφικτή πραγματικότητα.

Αλλά ενώ ο Πέτρος περιπατούσε «επί των υδάτων», η αγριεμένη θάλασσα δεν είχε ακόμα ηρεμήσει, αλλά εξακολουθούσε την ταραχή της. Και έτσι ο Πέτρος, μέσα στο σκοτάδι, βλέποντας αυτή την τρομακτική κατάσταση, ενώ περιπατούσε επί των υδάτων, υπακούοντας στη διαταγή του Χριστού, ξέχασε τον Χριστό που είχε απέναντί του, που τον έβλεπε, που είχε αισθανθεί ζωντανή την παρουσία του και τη δύναμη της εντολής του. Θυμήθηκε τη δύναμη της φύσης, τη δύναμη των κυμάτων και της θαλάσσης. Και ξεχνώντας τον Χριστό, αποσυνδέθηκε εσωτερικά, ψυχικά από Αυτόν και αισθάνθηκε τον εαυτό του



μόνο. Σαν να ήταν ένα κομματάκι του απείρου σύμπαντος, που έχει τους δικούς του νόμους. Έχασε την χάρη του Θεού και άρχισε να καταποντίζεται.

Αλλά ενώ καταποντιζόταν και έβλεπε τον χαμό του, θυμήθηκε πάλι τον Χριστό, όπως τον θυμούνται πολλοί άνθρωποι, μόνο τότε όταν δεν έχουν πουθενά αλλού ελπίδα. Και άρχισε να φωνάζει:

-Κύριε σώσε με, γιατί χάνομαι.

Και ο Κύριος τον άκουσε. Εμείς, νομίζουμε μερικές φορές ότι ο Χριστός είναι μακριά μας. Αλλά είναι πάντοτε κοντά μας και το χέρι του είναι μακρύ και μας φτάνει. Άπλωσε ο Κύριος το χέρι του, τον έπιασε και του είπε:

-Ολιγόπιστε γιατί δίστασες; Γιατί φοβήθηκες;

2. Ποτέ υποστολή στη σημαία της πίστης

Ερώτημα: Ο απόστολος Πέτρος όταν έλεγε στο Χριστό: «Χριστέ μου, αν είσαι συ, πες μου να κατεβώ από το καΐκι και να περιπατήσω απάνω στο νερό», ήταν ολιγόπιστος;

Απάντηση:

-Όχι! Ήταν πιστός. Είχε μεγάλη πίστη εκείνη την στιγμή. Αλλά όταν άρχισε να καταποντίζεται, γιατί φοβήθηκε τα κύματα και ξέχασε τον Χριστό, τότε έγινε ολιγόπιστος. Τι θέλει να μας πει αυτό;

Εμείς οι άνθρωποι δεν είμαστε πιστοί ή άπιστοι, για όλο το διάστημα της ζωής μας και όλες τις στιγμές της ζωής μας. Ορισμένες στιγμές κρατάμε την λαμπάδα της πίστεως ψηλά. Αλλά και μερικές φορές καταποντιζόμαστε. Και μας λέει ο Χριστός: «Δεν πρέπει να συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Πρέπει την λαμπάδα και το λάβαρο της πίστεως, να τα κρατάτε πάντοτε ψηλά και σταθερά. Δεν μιλάμε για τα λάβαρα και τις σημαίες που φαίνονται και τα κρατάμε με κάποιο κοντάρι. Μιλάμε για τη σημαία της πίστης την εσωτερική. Που βρίσκεται στην καρδιά μας.

Πώς κρατάει κανείς το λάβαρο της πίστεως του πάντοτε ψηλά και πάντοτε σταθερά; Μας δίνει την απάντηση το άγιο Ευαγγέλιο. Όταν φροντίζεις να έχεις καρφωμένα τα βλέμματά σου στο Χριστό. Και όταν δεν αφήνεις την θάλασσα και τα κύματα να σε επηρεάσουν. Ποιά είναι η θάλασσα; Ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε. Και τα κύματα ποιά είναι; Οι πειρασμοί που μας



συμβαίνουν κάθε ημέρα. Οι δοκιμασίες. Οι περιπέτειες της ζωής.

Δεν πρέπει αδελφοί, η θάλασσα και τα κύματα να μας επηρεάζουν. Ούτε το σκοτάδι που επικρατεί γύρω μας. Γιατί όποιος έχει τα μάτια του καρφωμένα στο Χριστό, γυρισμένα στο Χριστό δεν έχει ποτέ σκοτάδι. Αλλά έχει πάντοτε φως.

Παράδειγμα. Ένας άνθρωπος αρρωσταίνει. Τι είναι η αρρώστια; Μια περιπέτεια. Και φοβάται. «Τι θα γίνω; Θα πεθάνω; Ω συμφορά μου. Ο κακομοίρης, ο ταλαίπωρος». Και μερικές φορές, τι είναι αυτό που τον τρομοκρατεί; Ένας ελάχιστος πυρετός. Και τον ακούς να λέει: «Δυό ημέρες τώρα, έχω δέκατα. Να τρέξω στο γιατρό. Άραγε μην έχω κείνο, μην έχω το άλλο;». Όλες τις κακές περιπτώσεις βάζει στο νου του. Ζει σε συνεχή απογοήτευση.

Άλλη περίπτωση. Τυχαίνει σε έναν και κάνει κάποια αμαρτία. Καταλαμβάνεται από εντροπή ενώπιον των ανθρώπων. Και περισσότερο ντρέπεται τον εαυτό του. «Πώς θα ζήσω έτσι; Πού θα παρουσιαστώ;». Θα λέγαμε με την ευκαιρία: Μακάρι να είχαμε ποτέ-ποτέ τέτοιες σκέψεις. Γιατί καταντήσαμε να μη μας απασχολούν καθόλου οι αμαρτίες μας. Κάνουμε όλες τις αμαρτίες και ούτε καν θυμόμαστε ότι η αμαρτία είναι κάτι το κακό.

Αλλά υπάρχουν και άνθρωποι οι οποίοι βλέποντας ότι έκαναν κάποια αμαρτία πικραίνονται και λένε: «Πώς θα ζήσω τώρα σ' αυτό τον κόσμο;» Και τι σκέπτονται; Να αυτοκτονήσουν. Και μερικές φορές αυτοκτονούν. Ποιοί; Συνήθως όχι εκείνοι που έχουν αμαρτίες. Αλλά άλλοι. Γιατί; Για τιποτένιες αφορμές. Γιατί είδαν την θάλασσα, τον κόσμο με τις περιπέτειές του, τα κύματα, το σκοτάδι, την έλλειψη φωτός και ελπίδας. Δεν άνοιξαν τα μάτια τους να δουν ότι ο Χριστός, ο Κύριος ημών, είναι κοντά τους. Και ότι αν του φώναζαν: «Κύριε σώσε με», θα άπλωνε το χέρι του και θα τους έπιανε. Και θα τους έλεγε μόνον: «Ολιγόπιστε, εις τι εδίστασας;» Αυτά τα λόγια του Χριστού δεν είναι επιτίμηση, αλλά είναι συμβουλή. Είναι σαν το τρυφερό μπατσάκι που δίνει ο πατέρας στο παιδί του και του λέει με όλη του την αγάπη: «τι είναι αυτά που μου κάνεις βρε παλιόπαιδο;» Ολιγόπιστε, γιατί διστάζεις; Δεν ξέρεις πόσο είμαι κοντά σου;

3. Το ναυάγιο στον Ειρηνικό είναι μηδέν μπροστά στην απιστία

Το θαύμα αυτό Κυρίου μας λέγει: Πρέπει να έχουμε ελπίδα στο Χριστό. Πρέπει να έχουμε στηριγμένα τα μάτια μας στο Χριστό. Δεν πρέπει να αφήνουμε τον εαυτό μας να επηρεάζεται από τον κόσμο, από την θάλασσα και από τα κύματα



της ζωής. Αλλά να έχουμε την εμπιστοσύνη μας στηριγμένη στο Χριστό.

Πόσες φορές δεν έχει παρέμβει ο Κύριος και θεραπεύει ασθένειες και λύνει τις δύσκολες περιστάσεις και μας δίνει ειρήνη και άνεση; Αλλά, ας το δούμε και από άλλη σκοπιά. Αν στρέψεις τα μάτια σου στο Χριστό, ο κόσμος και η θάλασσα και τα κύματά της, δεν σε βουλιάζουν, αλλά σε ανεβάζουν.

Παράδειγμα. Έρχεται μία αρρώστια δύσκολη και βαριά. Και τι κάνει; Φέρνει την σκέψη του θανάτου πιο κοντά. Και τι γίνεται τότε; Ο άνθρωπος που μέχρι τώρα ήταν ένα ον εγωκεντρικό, δύστροπο, και κακότροπο, με το να σκέπτεται τον θάνατο μαλακώνει. Γαληνεύει. Ειρηνεύει. Προσεύχεται. Ζητεί συγγνώμη. Δείχνει καλωσύνη. Τι έγινε; Η αγριεμένη θάλασσα και τα κύματά της τον έκαναν αντί να πάει κάτω, να πάει κατακόρυφα προς τα άνω.

Άλλη περίπτωση. Ένας άνθρωπος χάνει έναν πολύ αγαπημένο του. Εάν στρέψει τα μάτια του προς τον Χριστό αρχίζει μια πορεία προς τα άνω. Γιατί είναι φυσικό να σκέπτεται την αιωνιότητα. Και να ψάχνει να βρει τον άνθρωπό του. Φωνάζει τον παπά και κάνει τρισάγια, βάζει λουλούδια στον τάφο και σκέπτεται... Σκέπτεται τη Βασιλεία του Θεού.

Πριν λίγες μέρες, τι έλεγε αυτός ο ίδιος ο κουτός άνθρωπος: «Απ, έτσι έκανες, έφυγε η ψυχή σου, τελείωσε δεν υπάρχει πια τίποτα».

Δεν τελειώνει έτσι το θέμα της ζωής. Δεν πείθεται ποτέ ο άνθρωπος ότι τελείωσε έτσι η ζωή του αγαπημένου του. Αλλά τι λέει; «Ζει, ζει. Πώς θα τον βοηθήσω; Πώς θα τον συναντήσω;» Και με τις σκέψεις αυτές όλο ανεβαίνει. Είναι μέσα στη θάλασσα και στα κύματα, στις πίκρες και στις θλίψεις της ζωής. Όμως κοιτάζοντας την αιωνιότητα και τον Κύριο και βασιλέα της αιωνιότητας, Ιησούν Χριστόν, ανεβαίνει, ανεβαίνει. Και όλο καθαρίζεται και αγιάζεται.

Ο απόστολος Πέτρος πίστευσε στο Χριστό και έγινε μαθητής του. Αλλά μερικές φορές η θάλασσα που ήταν γύρω του, τα κύματα, τον έριξαν πολύ χαμηλά. Όπως τότε που στην αυλή του αρχιερέως Άννα, φοβήθηκε ότι θα τον συλλάβουν και θα τον βάλουν στη φυλακή και ολιγοπίστησε. Την μια φορά βούλιαξε σωματικά στη θάλασσα. Την άλλη βούλιαξε ψυχικά γιατί αρνήθηκε τρεις φορές τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Αλλά ο απόστολος Πέτρος ξαναστήριξε τα μάτια του στο Χριστό. Πίστευσε για πάντα στο Χριστό. Κατάλαβε τι ολέθρια σημασία έχει η πρόσκαιρη έστω ολιγοπιστία. Και την άφησε για πάντα. Και από κει και πέρα, ακολούθησε τον Χριστό τόσο σταθερά, ώστε σταυρώθηκε γι' αυτόν και έγινε ο πρωτοκορυφαίος απόστολος, η μεγαλύτερη δόξα του Χριστού και της Εκκλησίας. Και το μεγαλύτερο υπόδειγμα μετανοίας και ορθής ζωής για όλους τους ευσεβείς ανθρώπους.

Υπάρχει και το παράδειγμα του Ιούδα. Μαθητής του Χριστού ήταν.



Μια ημέρα ολιγοπίστησε και έφυγε από τον Χριστό. Και έκανε και εκείνος κάτι το ανάλογο με τον απόστολο Πέτρο. Τον αρνήθηκε, τον πρόδωσε. Αλλά αφού τον πρόδωσε, δεν ξαναγύρισε τα μάτια του στο Χριστό, με πίστη. Δεν του φώναξε: «Κύριε σώσε με. Καταποντίζομαι». Αλλά απελπίστηκε και κρεμάστηκε. Ο ένας είναι το πρότυπο της σωτηρίας. Ο άλλος το πρότυπο της απώλειας. Πράγμα το οποίο μας διδάσκει ότι: Κάθε φορά που αισθανόμαστε μέσα μας την ελάχιστη ολιγοπιστία, πρέπει να τρέμομε. Να φοβόμαστε.

Να την φοβόμαστε την ολιγοπιστία, περισσότερο από τα κύματα όχι του Αμβρακικού, αλλά του Ειρηνικού ωκεανού. Γιατί όταν η ολιγοπιστία, ακολουθηθεί από έλλειψη ελπίδος στο Χριστό, τότε εύκολα τυφλώνονται τα μάτια του ανθρώπου από αμαρτίες, από πάθη, από περιπέτειες της ζωής και φθάνει στο κατάντημα του Ιούδα.

Από το οποίο να μας προφυλάξει ο Θεός, να μας γλυτώσει από το κατάκριμά του και να μας κάνει μιμητές του αγίου αποστόλου Πέτρου του πανσόφου αυτού αποστόλου του και όλων των αγίων του. Αμήν.-